

Борис Пастернак

Чудото

Пое от Витания неутешим,
с предчувствия пълен, към Ерусалим.

По склона лещакът бодлив овъглен е,
над близката хижа застинал е дим,
камъш неподвижен и знойно трептене,
и Мъртво море сред покой нетърпим.

И горестно, в спор с горестта на морето,
върви той с тълпата от облаци сам –
по прашния път към града е закретал,
че сонм ученици очаква го там.

И в своите размисли тъй е вгълбен,
че дъх на униение лъха пелина.
Покой. И стои той в средата застинал,
и спи местността сред замрелия ден,
и всичко се смесва: пелин и пустиня,
и гушер, и извор, и ручей студен.

Смоковница горе на склона трепти
без никакъв плод, само клони и листи.
Той казва: „Защо си под чистата вие ти?
Не ще ме зарадваш с недъга си ти!

Аз жаждам и търся – ти всеуе цъфтиш.
И по си безрадостна ти от гранита.
О, как си обидна и недаровита?
Такава бъди, докато се държиш.“

И тръпка – отсъдата – я разлюля –
тъй мълния хуква по гръмоотвода! –
и мигом смокинята цяла изтля.

А само за миг ако бяха свободни
листа, коренище и ствол, и стебла,
би сторила нещо самата природа.

Но чудото чудо е, чудото – бог.
Когато сме в смут, сред скръбта безизходна
то в миг ни настига, по-силно от ток.

КРАЙ

© 1947 Борис Пастернак
© 1990 Кирил Кадийски, превод от руски

Борис Пастернак
Чудо, 1947

Сканиране: sir_Ivanhoe, юни 2008
Разпознаване и последна редакция: NomaD, юни 2008 г.

Публикация

Борис Пастернак. Доктор Живаго. Интерпринт, 1990

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8295>]